

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Owczarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Nordea Bank Polska Spółki Akcyjnej
przeciwko Województwu [...]

z udziałem interwenienta ubocznego Drogowej Trasy Średnicowej Spółki Akcyjnej
w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 kwietnia 2013 r.,

zażalenia interwenienta ubocznego na postanowienie o kosztach zawarte

w punkcie 3 wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 grudnia 2011 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i w tym zakresie przekazuje
sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu,
pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 grudnia 2011 r. oddalił apelację powoda, zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, oddalił wniosek interwenienta ubocznego, występującego po stronie pozwanego, o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia o oddaleniu wniosku interwenienta ubocznego o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania Sąd ograniczył się do wskazania „z uwagi na treść art. 107 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda.

Zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w przedmiocie oddalenia wniosku o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, zawarte w wyroku z dnia 8 grudnia 2011 r., wniósł interwenient uboczny. Wnosząc o zmianę postanowienia poprzez zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.400 zł zarzucił naruszenie art. 98 § 3 w zw. z art. 107 k.p.c. oraz art. 109 § 2 w zw. z art. 107 k.p.c., naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył:

Zażalenie jest zasadne.

Jak zgodnie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego postanowienie o kosztach procesu, do którego - zgodnie z art. 361 k.p.c. - stosuje się odpowiednio art. 328 § 2 k.p.c., powinno zawierać nie tylko przytoczenie stanowiących podstawę prawną rozstrzygnięcia przepisów prawa, ale także wyjaśnienie, dlaczego w indywidualnej sprawie mają zastosowanie powołane przepisy prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., V CZ 7/10, OSNC-ZD 2010, Nr 4, poz. 104, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2012 r., IV CZ 70/12, niepubl.). W wypadku odstępstw od zasady odpowiedzialności za wynik sporu obowiązkiem Sądu jest ponadto przytoczenie motywów i ocen, które legły u podstaw takiego orzeczenia. Nie jest obowiązkiem Sądu drugiej instancji poszukiwanie przyczyn, jakimi kierował się sąd orzekając o kosztach procesu.

Uzasadnienie zaskarżonego rozstrzygnięcia o kosztach postępowania jest tak skrótowe, że nie poddaje się skutecznej kontroli odwoławczej, co czyni niezbędnym jego uchylenie. Po pierwsze Sąd zaniechał oceny charakteru

interwencji ubocznej. Przepis art. 107 k.p.c. dotyczy wyłącznie interwenienta ubocznego niesamoistnego (występującego w postępowaniu w charakterze pomocnika strony, do której przystąpił). Do interwenienta samoistnego stosuje się przepisy o współuczestnictwie jednolitym, a tym samym rozstrzygnięcie o zwrocie kosztów procesu, tak jak i rozstrzygnięcie sporu, dotyczy także interwenienta (art. 81 i 73 § 2 k.p.c.). Po drugie art. 107 k.p.c. składa się z trzech zdań, z których każde stanowi samodzielną podstawę orzekania o kosztach należnych od lub na rzecz interwenienta ubocznego. Tak ogólnikowe wskazanie podstawy uniemożliwia przyjęcie, które z nich i z jakich przyczyn uczynił Sąd podstawą orzeczenia. Po trzecie zgodnie z treścią zd. 3 wymienionego przepisu Sąd może zasądzić na rzecz interwenienta koszty interwencji od przeciwnika zobowiązanego do zwrotu kosztów przy spełnieniu przesłanek z art. 98 § 1 i art. 109 k.p.c., ale nie musi. Odmowa przyznania zwrotu poniesionych kosztów postępowania wymaga zatem szczegółowego uzasadnienia.

Niewskazanie podstawy prawnej, jak również motywów, którymi kierował się sąd orzekając o kosztach postępowania odwoławczego, oznacza, że uzasadnienie nie odpowiada wymogom art. 328 § 2 k.p.c. Już tylko z tej przyczyny zaskarżone orzeczenie nie może się ostać i podlega uchyleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.